

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

KÄRLEK ÅLDRAS INTE

16 berättelser av
Lena Böving

Tidigare utgivet av Lena Böving:
2003–2016

<i>Är mamma lik sin mamma</i>	Författarens bokmaskin
<i>En sådan gåva</i>	Atremi
<i>Lacrimosa du underbara</i>	Atremi
<i>Låt oss lustiga vara</i>	Atremi
<i>Älskade syster vänd om</i>	Atremi
<i>Mannen som ingen älskar</i>	Atremi

Omslagen är gjorda av Christian Ruthner

Dessa finns på alla bibliotek och några går att köpa genom Adlibris eller av författaren.

Spara sommaren (egna visor, eget omslag) Atremi

Musikaliska ögonblick (tillsammans med körkamrater)

Länge leve Zappa (sagobok med bilder av Christian Ruthner)

Nästan sanna sagor (berättelser för vuxna)

Ekot från eken (en ek berättar från Drottningholm med bilder av Christian Ruthner)

Dessa är hemgjorda och tryckta av Arkitektkopia i Bromma.

ISBN: 978-91-88263-13-1

© Lena Böving

Stockholm 2016

lena.boving@gmail.com

Omslagsfoton: Tomas Åkerman

Teckningar: sid 88, 96 Christian Ruthner, sid 108 Lena Böving

Korrektur: Carin Schröderheim

Ultima Esperanza Books

www.ultimaesperanzabooks.se

Kärlek åldras inte

Utan kärlek finns inte många texter. Här bidrar jag med några till...

Jag började skriva berättelser 2003. Den första var en självbiografi gjord till släkten: *Är mamma lik sin mamma*. Den blev väl mottagen och så var skrivklådan igång.

Jag har fått mycket kärlek av mina föräldrar av min man och mina barn, av barnbarn och vänner. Jag tycker om att ge kärlek och ser kärlek varje dag. Inte bara den där besvärliga, spännande och härliga förälskelsen som finns i alla åldrar utan VAR-DAGSKÄRLEK. Jag vill skildra omtanken, när den sexuella förmågan avtar, då minnet och kroppen sviker och vardagen blir viktigare än söndagen i till exempel *En välsignad stund* och *Kärlek åldras inte*.

Tack och lov åldras inte våra känslor.

Väntan, Änkans vår och *Så länge hjärtat kan slå*, är självbiografiska.

Föräldrakärleken: *Jag hade en son*, *Brevet*, *Dagens solist*, *Kom hem mamma!* och *Jag heter Angelina*, är halvsanna.

Syskonkärleken: *God natt små vågor som klucka*
är helt sann men *Poolbadet* är påhittad.

Kom hem mamma och *Jag är ganska mager om*
ben fick pris av Föreningen värmlandslittertur år
2011.

*om du håller ut där ner i kön
får du nog till slut din lilla lön
fast gäller vara mé
där du någonting kan se
att ta vara på*

(Nils Ferlin. Min favoritpoet.)

Mina romaner är utgivna av bokförlaget Atremi.
De fick fina recensioner av BTJ och på nätet.

Juli 2016

Lena Böving

Bergviksvägen 37 16763 Bromma

lena.boving@gmail.com

Väntan

Det ordnar sig annars kan det kvitta!

Kom hit så fort du kan!
Hans rara röst var svag och tunn. När hon reste sig trodde hon att hon skulle falla. Benen skakade och hon tappade telefonen i golvet.

Hon gav sig inte tid att äta frukost utan klädde sig raskt och gick ut.

Det var en solig höstdag med mycket färger på träden. Egentligen borde jag inte köra idag, tänkte hon när hon startade bilen. Jag ska köra riktigt sakta.

När hon for över bron – inte så sakta – tänkte hon på alla de gånger han åkt den vägen till jobbet, försiktigt. Det gjorde inte hon – särskilt inte denna dag.

Utanför sjukhuset stod några bleka kvinnor och rökte. Vilda kaniner sprang på parkeringen. Det kändes som om hon medverkade i en teaterpjäs där hon och han var huvudpersonerna.

Hon blev bestört när hon kom in i sjukrummet. Hon blev rädd när hon såg honom. Aldrig hade hon sett honom se så ledsen ut. All livslust var borta. Blicken i ögonen var rädd och hans ansiktsfärg var gul.

Hon kramade honom men han orkade inte hålla om henne.

– Hur är det? undrade hon.

– Fråga doktorn! Han med träskor och uppknäppt rock.

Hon såg sig om i rummet och nickade till en gammal kvinna som låg i sängen bredvid, bakom ett draperi, med en likadan droppmaskin som han.

– Var hittar jag honom då?

– I korridoren kanske. Du måste leta rätt på honom!

– Javisst, sa hon.

Hon ville inte gå från rummet men förstod att han ville det och hon fann den träskodde läkaren i receptionen, där han satt vid en dator.

Hon försökte påkalla uppmärksamhet genom att bara titta på honom. Han reste sig nästan genast och kom fram till henne. Han var lång och såg ung ut och hade uppknäppt rock och bruna träskor.

När hon sa sitt namn tog han henne på axeln och sa:

– Vi ska gå in i ett lugnt rum så vi får prata. Följ med mig!

Rummet var kallt med vita väggar, bara två stolar och ett litet bord. Inga tavlor på väggarna.

Hon kände att benen skakade. Hon anade vad läkaren skulle säga. Hon hade varit orolig länge för sin älskade man som ätit mycket dåligt i flera veckor och varit trött hela sommaren.

Doktorn såg allvarlig och ledsn ut och hon

började tycka synd om honom. Han harsklade sig flera gånger och sträckte sig fram och tog hennes hand. Den var kall men hans var varm och hon såg att han hade fräknar på handleden. Han tittade ut genom fönstret som var lite öppet – sedan på henne. Sedan sa han:

– Din man är mycket sjuk. Han har en stor cancertumör på bukspottkörteln.

Hon tittade på honom och tänkte: Har den stackaren gått på kurs för att lära sig hur man ska berätta sådana här hemska saker för anhöriga? Han fick nog godkänt. Sen svarade hon lika vänligt och rart:

– Jaså. Det var illa. Vad ska ni göra åt det?

– Ingenting.

– Inga cellgifter?

– Nej.

– Ingen operation?

– Nej.

– Då kommer han ju att dö?

– Ja.

– Hur snart?

– Det vet vi inte. Vi ska göra allt för att lindra plågorna och dämpa gulsoten, mer kan vi tyvärr inte göra.

– Vet han om det?

– Ja, jag berättade det för honom för några timmar sedan.

– Och vad kan jag göra?

– Vänta, prata med honom och barnen och

var med honom så mycket du kan och orkar. Du kommer att få hjälp av oss och av hemsjukvården med allt praktiskt. Försök att leva som vanligt!

Hon grät inte. Hon ville tillbaka till honom. Hon ville inte missa en enda minut av deras dyrbara tid. Fastän hon visste att hon inte borde fråga den arma doktorn något mera sa hon:

– Hur länge får jag behålla honom?

– Kanske kan han leva till jul, sa doktorn och klappade henne på armen. Försök leva som vanligt!

Som vanligt? Hur skulle det gå till? Ingenting kunde mera bli som vanligt. Det hade hon sett i sin älskades uppgivna ögon.

Det var tre månader till jul.

När hon kom tillbaka till sjukrummet, tyckte hon att han såg ännu gulare och sjukare ut. Hon försökte le mot honom – men det gick inte.

– Ja, nu vet du, sa han och hon nickade.

Hon ville krypa upp i sängen hos honom.

– Vill du att vi pratar om det? sa hon – men hon visste svaret.

– Nej.

Hon kände sin man. Hon var sexton år då hon träffade honom och nu har de varit gifta i mer än femtio år. Hon visste att han menade vad han sa och lovade sig själv att respektera detta. Så hon tog fram sin virkning och började göra mormorsrutor till en ny filt till det blivande barnbarnsbarnet. Nu gjorde hon ju som vanligt och hon lydde doktorn.

Han sa ingenting. Han sov lite ibland och hon

virskade flera mormorsrutor, rosa och vita med gråa kanter. Ibland bad han om vatten men drack nästan ingenting. Ofta kom personal in för att ta prover.

Hon satt många timmar och försökte se lugn ut, talade lite med hans granne som också var mycket sjuk. Hon måste vara som vanligt och alltså prata med folk som hon brukade göra och inte visa att hon var rädd. Sedan försökte hon ge honom lite näringsdryck som han motvilligt svalde. Hon klappade honom och frågade om han ville ha något hemifrån, pennan och ritblocket kanske? Han skakade på huvudet. Han var så trött.

Nu förstod de båda att de börjat vänta på döden. Då var det ingen idé att börja på en ritning som aldrig skulle bli färdig – det visste de båda.

Hon satt och tänkte på hur hon skulle berätta för barnen. Det var en vanlig tisdag och alla var på sina arbeten. De skulle bli fruktansvärt förtvivlade. Hon visste att det måste ske fort och då han åter somnade, åkte hon hem för att få det gjort och för att äta lite.

Hon hämtade dem på deras arbeten. I bilen fick de veta den sorgliga sanningen.

Nästa dag var han sämre. Klådan hade tilltagit och han mädde illa och ville inte äta. Han ville inte ha besök. – Låt dem komma när jag är lite bättre, sa han – jag kommer nog hem snart – men DU stannar väl här hos mig?

Naturligtvis stannade hon. Hon ville stanna kvar

hos honom även på natten men avstod. Doktorn hade ju pratat om jul. Inte kunde hon sova på sjukhuset ända till jul. Hon ville gärna få hem honom, så att hon kunde sköta om honom och få sova hos honom.

De skulle ju ha det ”som vanligt”. De hade levat tillsammans så länge och haft det ”som vanligt” med arbete, barn, husbyggen och måltider. De hade gett varandra mycket kärlek, kanske ”ovanligt” mycket kärlek. De hade klarat svårigheter tillsammans. Ibland hade de förstås också bråkat. De hade rest och roat sig med familjen, släkten och vännerna. Många hundra kvällar hade de suttit på verandan på ön och tittat ut på den glittrande fjärden och pratat om hur lyckligt lottade de var. Och de hade alltid älskat varandra.

Hur skulle de leva nu? Ingenting kunde bli som vanligt? Hans liv var snart slut. Hennes liv skulle bli ett halvt liv – i bästa fall. Nu handlade allt om VÄNTAN. Väntan på besked från olika prover och väntan på samtal från sjukhuspersonal, väntan på hemtjänst, färdtjänst osv. Men värst av allt, väntan och oron för plågorna – och sedan väntan på döden. Barnen och barnbarnen väntade nu varje timme på samtal från sin mamma. De ville komma. De ville själva se sin kära pappa. Men han orkade inte ta emot dem. Skulle hon låta dem komma i alla fall? Men inte var det väl så bråttom? Han skulle ju leva till jul? De skulle få gott om tid att ta avsked.

Några oroliga dagar och nästan sömnlösa nätter

gick. Hon satt hos honom hela dagarna och språkade om "vanliga" saker, hur barnbarnen skötte skolan, vilka kärleksbekymmer de hade, ett dumt teveprogram de sett, skatan som varit inne och bajsat på pianot igen, fakturor från Telia och myndigheter och några beställare som hade ringt henne och haft frågor om ritningar han gjort. Hon hälsade från alla hans vänner som ringde hela tiden. Han sa nästan ingenting. En enda gång frågade hon:

– Är du rädd?

– Nej, jag är helt tom i hjärnan, svarade han med sin trötta, svaga röst.

Buken hade svullnat och ansiktet var gult och klådan hade tilltagit. Hon försökte klia honom på ryggen, där det var som värst.

Efter fem dagar fick han eget rum. Alla visste då att väntan inte skulle bli så lång och det där med ett liv till jul pratade ingen om längre.

Hon flyttade in till honom. Personalen hade klämt in en smal säng i det lilla rummet som nu fylldes av hans älskade familj.

– Lilla mamma ta en paus, sa barnen. Gå ner och ät något! Vi sitter här.

Hon gick ganska motvilligt.

Det var fortfarande vackert väder. När hon gick ut genom sjukhusporten förstod hon plötsligt att han aldrig mer skulle få se himlen eller höra fåglarna. Han skulle aldrig mer åka båt, aldrig mer komma ut till ön. Han skulle aldrig, aldrig komma hem till henne. Vem skulle öppna alla knepiga förpackning-

ar? Vad skulle hon göra med baconpaketet i kylskåpet och all kaviar? Hon skulle aldrig mer få en kyss. Hon skulle bli tvungen att leva utan honom. Ingen skulle älska henne som han gjort och ingen skulle behöva henne.

Nu äntligen kom tårarna.

Det skulle komma många, många fler.

Väntan vid dödsbädden fortsatte. Tre dygn gick som kändes som flera veckor. Ibland önskade hon att han skulle få sluta fort för att slippa plågorna – men hon ville ju också ha honom kvar, varm och go.

Hon virkade och virkade.

Hon fuktade hans läppar med lite vatten och klappade honom ofta.

Hon vågade inte tänka på SEDAN.

Hon frågade honom:

– Orkar du älska mig fastän du är så trött?

Då log han lite och nickade.

Så kom den sista natten. Den blev svår. Han kräktes och svettades och var förvirrad. Njurarna hade slutat att fungera. Hon bad nattsyster om morfin. Hon försökte flytta sin säng, så att hon kunde hålla om honom men det gick inte. Då satte hon sig på pallen. Han låg med slutna ögon men hon visste att han var vaken då och då. Hon höll honom i handen nästan hela tiden men ibland slumrade hon till.

För att han skulle veta att hon var där, nynnade hon lite Verdi för honom och försökte sig på

”West side blues” som var hans favoritmelodi. Vid gryningen förlorade han medvetandet och började rossla.

Hon ringde efter barnen och barnbarnen. Tätt intill varandra väntade familjen i det lilla rummet på hans sista andetag. Ute sken solen så vackert och glatt och där inne var det ömhet och sorg. Kärleken hade flyttat in hos honom.

Varje minut kändes lång och hans andetag var tunga men nu sov han djupt och hörde inte barnbarnens snyftningar.

Hon satt nära honom och höll sin hand på hans hjärta. När hon la örat intill, hörde hon att det fortfarande slog. Då tittade hon på barnbarnen och sa:

– Morfars hjärta låter som en tändkulemotor.

Hon försökte skämta lite för hon ville inte att de skulle vara rädda.

DÅ! Plötsligt såg alla att han öppnade ögonen. Han vände sig mot henne och log. Nu var han alldeles lugn och rädslan i ögonen var borta. Han försökte säga något.

Det gick förstås inte – men det gjorde ingenting. Hon visste ju vad han sa och hon viskade tillbaka:

– Jag älskar dig också.

Sedan var det slut...

Väntan var över. Barnen plockade ihop pappas saker och mammas babyfilt. Den var nästan färdig.

Hon hörde till sin lättnad barnen viska om vem som skulle sova hos henne.

Hon var mycket trött. De höll om henne. I tamburen hemma stod hans kryckor. Nu behövde han inte dem längre. I hans säng låg nattskjortan. Hon tog på sig den och somnade med hans doft intill sig. Hon kände sig så liten, så liten.

Ett nytt liv hade börjat. Skulle hon kunna anpassa sig till det och växa en aning så småningom? Kanske?

”Det ordnar sig alltid, annars kvätte - rä”, brukade han ju säga.

Jag hade en son

Du sover som vanligt där på soffan med benen hängande över kanten och teven på. Klockan är två. Du borde arbeta eller ha kul med vänner.

Vid bryggan ser jag Micke som leker med sin lilla dotter i vattnet. Han och du brukade rita kartor och plugga matte. Ni gjorde lite dumheter också ibland som ungar gör. Vi trodde ni kanske skulle bli lantmätare eller något sådant när ni blev stora. Han är geolog har jag hört.

Du var duktig i skolan och Lars och jag var stolta och hjälpte dig med studier utomlands. Men du kom hem mager, pank och alltid törstig. Utan examen. Du ville inte bo hemma så vi lyckades hitta en lägenhet till dig och Lars ordnade ett jobb. Du sjukskrev dig ofta. De ville inte ha dig kvar. Du betalade inte hyran. Så du fick ju flytta hem igen. Först då förstod vi att du använde droger. Vi släpade med dig till FMN och till andra terapeuter men du ville inte ha några råd av dem – ännu mindre av oss.

Vi slutade skratta här hemma och slutade bjuda hem våra vänner och dina systrar gick till sina vänner. De kände oron här hemma och kanske skämdes de. Jag såg hur du försvann från livet. Min stackars

Tore! Mammor ger inte upp. De tror att det är deras fel när det går illa för barnen och jag ville så gärna hjälpa dig tillbaka.

Pappa arbetade mer och mer och jag blev sjuk.

I samma soffa där du ligger nu, brukade du somna när du var liten. Jag minns dina armar runt min hals och hur jag rufsade om dig i håret.

Många år har gått och nu har du inte ett enda hårstrå kvar.

Jag vet att vår kärlek inte har räckt till. Ute skiner solen, barn skrattar, fåglar sjunger men här inne är det sorg och besvikelse.

Du var en frisk och smart pojke.

Nu hostar du. När du dricker ramlar du och bryter dig. Du är mager, har dålig hy och dåliga tänder. Igår slog du din lillasyster. Varför? När Lars förstod vad som hänt, grät han. Det var första gången jag sett din pappa gråta. Han åt knappast något. Märkte du det? Det var tyst vid middagsbordet – endast teven lät. Och sen gick Elin till sin bästis. Hon tog smink i badrumsskåpet och målade över såret du gett henne. Hon slog igen dörren hårt från detta infekterade hem.

Lars och jag kunde inte somna. Vi höll om varandra och talade om oss. Vi visste, att nu måste vi välja. Vi talade om hur dina syskon hanterar den här situationen. Elin älskar dig så mycket och kommer bli ledsen och arg på oss. Hanna vill komma hit med barnen och ha en glad mamma. Pelle är arg hela tiden. Din mormor ska ha en